

«Onrustig is mijn hart, tot als het zijn rust vindt in U». (St.-Augustinus)

Dankbare herinnering aan het leven en de dood van

DOKTER

Franz CHRISTIAENS

weduwenaar van Mevrouw

Marie-José CALLEBAUT,

geboren te Nederbrakel op 18 oktober 1909 en godvruchtig overleden in de kliniek

Zusters van Barmhartigheid te Ronse

op 26 augustus 1991,

gesterkt door de Genademiddelen van de H. Kerk.

Vereremerkt met de Bisschoppelijke Zilveren

Medaille van St.-Bavo.

Lid van de Kerkraad

St.-Pieter in de Banden - Brakel.

Ridder in de Leopoldsorde.

Dokter Franz Christiaens was iemand die J. H. Newman een «gentleman» zou genoemd hebben. Hij stond immers altijd klaar, maar liep nooit iemand in de weg. Hij had de juiste takt om stil en zwijgzaam te zijn; vol luisterbereidheid en met voldoende feeling om het gepaste woord op het gepaste moment te spreken. Zo was hij in zijn gezin, bij zijn patiënten, bij zijn collega's in de vergadering van de Kerkraad. Hij was streng en gewetensvol en nooit zou hij iemand pijn hebben gedaan.

Hij was een mild geneesheer meer dan een halve eeuw lang : genezen was voor hem helen, de zieke geheel gezond maken. Het had te doen met geest en met lichaam ; met het verbinden

van wonden en met het bemoedigen van de lijdende mens. Ontelbare zieken zullen dankbaar zijn naaam blijven noemen.

Zijn schoon gezin en de familie lagen diep in zijn belangstelling door ontroerende genegenheid, zorg en toewijding gedragen ; grenzeloos hierbij geholpen door zijn echtgenote die als de «sterke vrouw» bij zijn zo gewaardeerde wijze raad hem inspirerend ter zijde stond. Bij elk kleinkind dat geboren werd bloeide hun hart van intense vreugde.

Het onverwachte heengaan van haar die hem altijd zo nabij was heeft alles in stroomversnelling gebracht. Stapsgewijze is hij afstand gaan nemen van mensen en dingen ; van zijn patiënten, van zijn geliefde kinderen en kleinkinderen die hem zo nauw aan 't harte lagen om beschouwend en biddend te verwijlen daar waar hij weer volle leven vinden zou. Hij was te veel vertrouwd met leven en dood, hij was te vroom en te diep gelovig om ongerust en in paniek te zijn. Hij wist zich in de beschermende handen van God. Als dokters handen die zalven en genezen die drukkend op het broze lichaam de oorzaak van de ziekte opspuren, zo zijn ook Gods handen.

St.-Augustinus zegt van Jezus dat Hij niet alleen de Geneesheer was bij uitstek, maar ook het Geneesmiddel dat alle andere overtreft.

Dokter Franz Cristiaens moge nu ook door de Goddelijke Geneesheer van alle wonden en littekens, die het leven soms laat, geheel en met Goddelijke mildheid genezen worden.

Dierbare kinderen en kleinkinderen, jullie waren mij altijd zo nabij. Toen ik aan de voet van de kalvarieberg stond zijn jullie nooit van mijn zijde geweken. Dank u voor zoveel trouwe liefde, voor zoveel heerlijkheid van vriendschap en vrede. Houdt verder veel van elkaar.

